

ΕΞΩΤΙΚΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΩΝΗΣ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΙΝΕΖΑΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Η καταπληκτική σταδιοδρομία και ο τραγικός θάνατος της βεντέττας Γιουάν Λ - Γιού)

"Όπως άνηγγέλθη τηλεγραφεώς από τη Σαγκάη, ή μίς Γιουάν Λι-Γιού, ή γυό δημοφιλής Κινέζα βεντέττα, ή ελ'κρέτα Γκάρμπο τής Κίνας, όπως τήν επωνόμασαν γιά τίς καταπληκτικές έπιτυχίες τής σσηνής καί στήν δόξη, αυτοκτόνησε, παίρνοντας μιά μεγάλη δόση όπιου. Έπί τή ευκαιρία αυτή, δημοσιεύουμε παρακάτω ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον άρθρο τού Γάλλου δημοσιογράφου Μισέλ Κοντ' γιά τή ζωή καί γιά τόν θάνατο τής μεγάλης αυτής καλλιτέχνης.

Η μίς Γιουάν Λι-Γιού δέν είχε φορέσει ποτέ τό πατροπαράδοτο κοστούμι τών γυναικών τής Κίνας: κεντημένη θέσσα καί μεταξωτό παντελόνι. Ούτε καί είχε ακολουθήσει στή μόδα τίς σημερινές κομψές γυναικές τής Σαγκάης, ή όποιές φοροδν μακρυές, μαύρες κι' ολομέταξες ρόμπες, άνοιχτές δεξιά κι' άριστερα, από τή κνήμη καί κάτω.

"Όχι. Η μίς Γιουάν Λι-Γιού ντυνόταν σύμφωνα με τήν τελευταία λέξη τής μόδας τού Χόλλυγουντ. Τα πόδια τής δέν είχαν γνωρίσει ποτέ τό μαρτύριο τής παραμορφώσεως. Κι' όμως ο θάνατός τής ήρθε ν' άποκαλύψη, ότι κάτω άπ' τήν κομφοκομμένη ζακέτα τής, χτυπούσε μιά καρδιά έντελώς όμοια με τών γυναικών τής Κίνας πού έζησαν επί τών ήμερών τής δυναστείας τών Μινγκ !

Η μίς Γιουάν Λι-Γιού ήταν τό είδωλο τού κινεζικού κοινού. Έπαιζε ως επί τό πλείστον, κινηματογραφικές όπερέττες άκριβώς σάν αυτές πού γυρίζονται στο Χόλλυγουντ. Κι' έγινε διασημη κι' ένδοξη μολοντί τίποτε άπουλότως δέν προσιώνιζε ένα τόσο λαμπρό μέλλον γι' αυτή.

Άπεναντίως μάλιστα, από τόν καιρό άκόμα πού ήταν μικρό κοριτσάκι, ή μοίρα είχε ξεσπάσει με τή μεγαλύτερη μανία έναντίον όλων εκείνων πού ζούσαν στο άμεσο περιβάλλον τής. Έτσι ή ίδια ζούσε, σάν τή σαλαμάντρα άνάμεσα στίς φλόγες, σέ μιά άπρόσφορα καταστροφών, ή όποιές ώστόσο πωρούσαν γαριλάς τήν άγγίζουσιν.

Τήν ήμέρα πού ήρθε στόν κόσμο, ένώ εκείνη κλυθμηρίζε από τό διπλανό δωμάτιο άκούγονταν ο ρόγχος τού παππού τής πού ξεψυχούσε. Οι γονείς τής ήσαν μεγάλου χωρικού Γιάν-Τσε-Κιάνγκ. Έκεί πέρασε τή πρώτα τής χρόνια ή Γιουάν κι' εκεί, ένώ μεγάλανε, γνώρισε όλες τίς πληγές τού Φαραώ: παγονίες, χαλάσις, πλημμύρες, έπιδρομές άκριδων κλπ. Καί μιά μέρα — ή Γιουάν ήταν τότε τεσσάρων χρόνων — μιά πλημμύρα μεγαλύτερη από τίς προηγούμενες, γκρέμισε τό σπίτι τους καί κατέκλυσε τά χωράφια τους. Κ' ή ίδια ή Γιουάν παρευόρη από τό ρεμα κι' ασφαλώς θά πνιγόταν άν κάποιος δούλος δέν ριχταν στο νερό γιά νά τή σώση. Πραγματικά δέ τήν έσωσε, αλλά πνίγηκε ο ίδιος.

Μετά τήν πλημμύρα, ή πείνα θέρισε όλη τήν έπαρχία. Καί μετά τήν πείνα, ή πανούκλα. Καί μετά τήν πανούκλα, οί λησταί επέδραμαν σφάζοντας, σκοτώνοντας καί πυρπολώντας τά πάντα στο πέρασμα τους !

Όστόσο, άνάμεσα σ' όλες αυτές τίς φρικαλεότητες, πού δέν σταματούσαν ούτε μιά μέρα, ή ή Γιουάν μεγάλανε κι' άνθιζε σάν ένα λαμπρό έξωτικό λουλούδι. Οι γονείς τής τήν κούταζαν με τρόπο, φοβόντουσαν μήπως ο θάνατος πού χτυπούσε καθημερινώς χιλιάδες ανθρώπους γύ-

ρω τους τήν χτυπήσει κι' αυτή.

Μά ή Γιουάν πενούσε άδικη άνάμεσα στίς έπιδημίες καί τίς σφαγές σάν νά τήν προστάτευε μιά άόρατη πανοπλία κι' έτσι έφτασε σέ ήλικία δεκαεσσάρων χρόνων. Η μητέρα τής καί ή άδελφή τής είχαν πεθάνει στο μεταξύ. Ο πατέρας τής πού άπόμεινε μόνος, συλλογίζοταν με τρόπο ότι πολυ γρήγορα ή μοίρα θά ξεσπούσε καί σ' αυτόν. Κι' άγωνιούσε γιά τήν τύχη τής κόρης τού. Γι' αυτό πήγε μιά μέρα καί θήκε τόν ιδιοκτήτη ένός τεμποτείου καί τού πρότεινε νά τού πούληση τήν Γιουάν. Έκλεισε γρήγορα συμφωνία μαζί τού, κι' έτσι ή ώμορφη παιδούλα χωρίστηκε τόν πατέρα τής, ο όποιος τήν πούλησε γιά 500 κινέζικα δολάρια.

Μά ή Γιουάν δέν έμεινε πολύν καιρό στο τεμποτείο. Σέ μερικούς μήνες, ο διευθυντής ένός καλλιτεχνικού καμπαρέ τήν ξεγύρισε άνάμεσα στίς συντροφιάς τής. Τήν άγόρασε κι' αυτός με τή σειρά τού κι' έτσι ή Γιουάν έκανε τήν πρώτη τής εμφάνισιν στήν σκηνή τού καμπαρέ.

Μά κι' εκεί δέν έμεινε πολύν καιρό, γιάτί τό καμπαρέ έκλεισε. Η Γιουάν έμεινε τότε στούς δρόμους, μά δέν έχασε τό θάρρος τής. Άρχισε νά ψάχνη γιά δουλειά καί τέλος έπέτυχε νά τής δώσουν ένα μικρό ρόλο σέ κάποιο θεάτρο τής Σαγκάης. Μά ή μοίρα τής τήν ένόησε ατήν τήν φορά, γιάτί, τήν παρμυμνή άκριβώς τής πρεμιέρας, ή πρωταγωνίστρια τού θιάσου έπεσε σι ρουστή βαρεία. Η Γιουάν θέλησε νά έπωφεληθ' τότε από τήν ευκαιρία αυτή. Μέσα σέ είκοσιτέσσερες ώρες έμαθε τό ρόλο τής πρωταγωνίστριας καί πρότεινε στο θιασάρχη νά τήν ά...στατήσει. Έκείνος, μη μπορώντας νά κάνει κι' άλλους, δέχ ηκε. Έτσι ή Γιουάν πρωταγωνίστησε καί θριαμβεύσε. Αυτή ήταν ή άρχισή τής καταπληκτικής σταδιοδρομίας τής.

Οι θριαμβοί άρχισαν τότε νά διαδέχονται ο ένας τόν άλλο. Μα συγχρόνως ή Γιουάν σκόρπιζε τήν δυστυχία γύρω τής. Όλα τά θέατρα στα όποια πρωταγωνιστούσε χρεωκοπούσαν κι' έκλειναν τό ένα κατόπιν τού άλλου. Η ίδια όμως άνέβαινε όλόεντα.

Κι' ο θρίαμβός τής ώλοκληρώθηκε τήν ήμέρα πού ή Γιουάν ντεμπουτάρισε στόν κινηματογράφο, παίζοντας ρόλους νεαρών Άμερικανίδων πού πεθάνουν από έρωτα γιά ένα νεαρό άξιωματικό τό ναυτικό.

Η έπιτυχία τής στόν κινηματογράφο ήταν τόσο τεραστία, ώστε οί διάφοροι κινηματογραφικοί οίκοι συναγωνιζόντουσαν πού νά τήν πρωτοπάρη, προσφέροντάς τής τεράστια νηματακά σοσά... Έκτός αυτού όμως σταντούσαν καί πολλές άλλες δυσκολίες: κανένας ηθοποιός δέν ήθελε νά συνεργασθ' μαζί τής, γιάτί ή Γιουάν σκόρπιζε τόν θάνατο όλόγυρά τής. "Όλοι οι συνεργάται τής πέθαιναν ο ένας κατόπιν τού άλλους !...

Τέλος, ή Γιουάν Λι-Γιού γνώρισε, μιά μέρα ένα πλούσιο Κινέζο έμπορο. Άμέσως άγάπησεν ο ένας τόν άλλον με κεραυνόβολο έρωτα κι' ένας μυστικός γάμος τούς ένωσε έπειτ' από λίγες μέρες.

Μά σέ λίγον καιρό, ή ώραία βεντέττα συνάντησε κι' έναν άλλο συμπαιρτήρη τής, τόν όποιον άγάπησε με τό ίδιο πάθος.

Καί, χωρίς νά διατάση καθόλου, τόν παντρεύτηκε κι' αυτόν, μυστικά πάντοτε, χωρίς έν τούτους νά διαλύση τόν πρώτο γάμο τής.

Μά από τήν ήμέρα εκείνη, ή ζωή έγινε έξαιρετικά περιπλοκη γιά τή Γιουάν, γιάτί δέν εινε καθόλου εύκολο σέ μιά γυναίκα νά έχη μυστικά δυο συζύγους, άγαπημένους καί



Η Γιουάν Λι-Γιού σέ ένα από τούς έπιτυχεστέρους ρόλους τής.

(Συνέχεια στή σελίδα 2257)

ΟΜΙΧΛΗ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2230)

αυτόν. "Ακουσε τόν θόρυβο τού μοτέρ του, μά δέν είχε δει τίποτε... Αὐτή ἡ εὐλογημένη ὀμίχλη τὰ ἔκανε ὄλα ἀόρατα !
"Ὁ Νέιλσον, μέ τό φορτίο του στός ὤμους του, προχωροῦσε ἀργά. Ἡ ὀμίχλη πού τόν προστάτευε, τόν ὑποχρέωνε ἐπίσης νά εἶνε καί προσηυητικός.

"Ἐξαφνα, μπρός στά πόδια του, ἔνοιωσε μάλλον παρά εἶδε τό κενόν πού ἔχασκε ἀπό κάτω του.

Τήν ἴδια στιγμή ὁ Μάκ Βάιρ σάλεψε καί πρόφερε μερικές ἀκόια ἀκατανόητες λέξεις. Τότε ὁ Νέιλσον, καταβάλλοντας μία ὑπερτάτη προσπάθεια ἀνασήκωσε τό φορτίο του καί τό γκρέμισε μέ τό κεφάλι μπροστά στό κενό... "Ἔξερε — τό εἶχε δει πρὸ ὀλίγου, ὅταν ξαναῤῥθε ὡς τούς θράχους αὐτούς — ὅτι ὑπάρχον κάτω ἀπότομοι, αἰχμηροὶ θράχοι, ὅπου ὁ ντέκτεκτβ θά συντριβόταν.

"Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ μπήκαν στήν κἀμαρὴ του, ὁ Νέιλσον θρικόταν στό κρεβάτι του. Ἐχε ἀποκοιμηθῆ ἰκανοποιημένος ἀπό τήν ἐπιτυχία του. Μά ἔμπνησε ἀναπνδώντας καί, καθώς εἶδε τόν Μάκ Βάιρ μπροστά του, νόμισε πὼς ἔλεπει φάντασμα.

— Δέν εἶσαι τόσο ποιηρὸς ὅσο φαίνασαι ! Νέιλσον ! τοῦ εἶπε ὁ νεαρὸς ἀστυνομικός. Ἐσὺ με βοηθήσας νά σωθῶ, ἔγαζόντας μου τὰ ρούχα μου καί τὰ παπούτσιαι μου... Καί, ἔξερες, τό κρύο νερό μ' ἔκανε νά συνέλθω ἀπὸ τό ναρκατικό πού με πότισας..

— Μά οἱ θράχοι ; τραύλισε ὁ Νέιλσον πού τὰ εἶχε χαμένα. Πῶς δέν ἔγινε λυῶμα σ' αὐτούς ;

— Οἱ... θράχοι ; ξαναεἶπε ὁ Μάκ Βάιρ, μὴ καταλαβαίνοντας.

Καί γύρισε πρὸς τούς ἀστυνομικούς πού τόν συνάδωναν, κυττάζοντας τούς ἐρωτηματικά. Αὐτοὶ τότε τὸ φηβήσαν μερικά λόγια πού ὁ Νέιλσον ὁ «κουφός» δέν τὰ ἄκουσε.

— Τέως εἶδα ὡστόσο αὐτούς τούς πελωρίους θράχους τήν πρώτη φορά πού πήγα στήν ἀκτὴ ! φηβήσαν ὁ κακοῦργος.

— Ναι, τὸ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός, αὐτοὶ οἱ θράχοι ὑπάρχον καί τούς εἶδες πραγματικά τήν ὥρα τῆς ἀμπώτιδος. Μά θέλησες νά με ξεκάνης, χωρὶς νά λογαριάσης τήν παλῖρροια. Καί θ' ἀγνοῦσες χωρὶς ἄλλο ὅτι ἡ παλῖρροια εἶνε πῶς μεγάλη σ' αὐτές τίς ἀκτές ἀπ' ὄλα τὰ μέρη τού κόσμου... Τὰ νερά λοιπὸν εἶχαν ἀνεβῆ πολὺ, ὅταν με γκρέμισες κάτω κι' ἔτσι μπόρεσα νά κολυμπήσω με ὄλα μου τήν ἀνεοί.

Καί γυρίζοντας πρὸς τούς συντρόφους του πρόσθεσε:

— Τί τύχη ἀνέλπιστη γιά μένα ἡ ὀμίχλη !... Αὐτὴ μ' ἔσωσε...

Πέρασε κατόπιν τίς χειροπέδες στὸν Νέιλσον.

Ὁ κακοῦργος θλασθημοῦσε μέ λύσσα:

— Νά πάρη ὁ διάβολος τήν ὀμίχλη ! Κι' ἐγὼ πὸ τὴ νόμιζα γιά συνένοχό μου !...

W. R. BIRD

ΜΟΛΙΕΡΟΣ, Ο ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2246)

οὔνται, ἀναψε ἕνα κερι... Ἡ μικρὴ φλόγα ἀρχισε νά χορεύη ἀνήσυχη, ριχόντας στὸν τοίχο φανταστικές σκιές.

"Ὁ Μολιέρος κοιτόνταν ἔσπλωμένος στό κρεβάτι του... Κι' ἔξαφνα ἀπὸ τό στόμα του ἀρχισε νά θγαίνει ἀφθονο αἶμα...

— Θεέ μου ! φώναξε ὁ φίλος τού Μπαρόν πού παρυστοκτόταν δίπλα του.

— Δέν εἶνε τίποτε ! τοῦ ἀπάντησε καθησυχαστικά ὁ Μολιέρος. Δέν εἶνε ἡ πρώτη φορά... Πήγαινε νά φωνάξης τὴ γυναῖκα μου !...

Ὁ Μπαρόν θγῆκε ἔξω τρέχοντας. Καθὼς ἀνοῖξε τήν πόρτα, σχηματίστηκε ρεῦμα κι' ἔσβυσε τό κερι...

"Ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ μία στιγμή, ἔναγύρισε μαζί με τήν Ἀρμάνδη, ὁ Μολιέρος ἔβλεπε νεκρὸς. Μαζὺ με τό κερι εἶχε σβῦσει κι' ἡ ζωὴ του.

ΕΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2218)

αὐτὸ τὸ κρίνο καί γιά τήν ἐδοῦ (ἰ τῶν ἀνθρώπων, ζῆσε πάντοτε.

"Ἡ ἀγυὴ πρόβαλε... καί χρωμάτισε τὸν ὀρίζοντα μ' ἕνα τριανταφυλλεῖο χρώμα. Τ' ἀηδονία σῶψασαν, μά ἡ καρδερίνες, ἡ ὑπολαῖδες καί τὰ σπουργίτια, προβάλλοντας τὰ κεφαλάκια τους καί τινάζοντας τίς σταγόνες τῆς θροισαῖς πού ἔλαμπαν στὰ φτερά τους, ἀρχισαν με τὰ πῶς χρομαῖνε κελιδήματα τους νά χαίρειοῦν τήν καινούργια ἡμέρα...

"Ἡ γυ ἔμπνοσε χαμουελαστή καί φωτεινὴ. Οἱ παλῶι θεοὶ εἶχαν πεθάνει. Μά ἡ ποίσις, ἡ Σοφία κι' ἡ Ὁμορφία τῆς ἔμειναν...

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΙΝΕΖΑΣ ΓΚΡΕΤΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2232)

τούς δύο. Ἡ ἀλήθεια θά φανερωτόταν ἀπὸ τὴ μιά μέρα στήν ἄλλη.

Καί, πράγματι, παρ' ὄλη τὴν ἐξυπνάδα τῆς, ἡ νέα γυναῖκα δέν κατώρθωσε νά κρύψῃ ἐπὶ πολὺν καιρὸ τούς δύο γάμους τῆς. Κι' ὅταν μαθεύτηκε ἡ ἀλήθεια, ὁ καθένας ἀπὸ τούς συζύγους τῆς συγχώρεσε μὲν τὴν ἀπιστη, ἀλλά ὄλη ἡ ὀργή του κι' ἡ μανία του ἔξεπασε στὸν ἀντίηλο του. "Ἐνα-μῖσος ἀγριο, ἀδυσώπητο τούς ὥρθωσε ἐναντίον ἀλλήλων κι' ὁ καθένας ὑπέβαλε μῆνυσι ἐναντίον τοῦ ἄλλου.

Τὴν παραμονὴ ὅμως τῆς δίκης ἡ Γιουάν Αἰ-Γιου, ἀπελπισμένη, ἀποφάσισε νά ἔξαφανισθῆ ἀπὸ τὸν κόσμο καί μιά δυνατὴ δόσις ὀπιου ἔδωσε τέλος σ' αὐτὸ τὸ δράμα. Πρὶν αὐτοκτονήσῃ, ἡ Γιουάν, ἔγραψε τὴν ἑλῆξ σημεῖωσι στους δύο συζύγους τῆς:

· «Δέν θέλω νά εἶμαι μεταῶς σας ἀφορμὴ διανοίας. Ἀκολούθηστέ τὸν πῶ γλυκὴ δρόμο σωτηρίας».

"Ἡ κηδεῖα τῆς μεγάλης καλλιτεχνίδος ὑπῆρξε μεγαλοπρεπεστάτη κι' ὄλη ἡ Σαγκάη τὴν παρακολούθησε. Τὸ φέρετρο μόνο τῆς Γιουάν στοίχιζε ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια: ἦταν περιστοιχισμένο ἀπὸ ἕνα στέφανο λουλουδιῶν ἀπὸ σκαλιστὸ κι' ὀλοκάθαρο χρυσάφι.

Ἡ ἐπικήδειες τελετῆς θάσθησαν ἐννέα ἡμέρες. Τὴν ἐνάτη μέρα θρῆκαν κρεμασμένους ἀπὸ δύο δέντρα κοντὰ στὸν τάφο τῆς Γιουάν, τούς δύο συζύγους τῆς.

ΖΩΑ ΠΟΥ ΚΛΕΒΟΥΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2222)

ἔναγύριση στό δάσος, πήγαινε καί περιπλανιόταν γύρω ἀπ' τὰ ἔξλινα σπίτια, στὰ ὁποῖα ἔμεινε τὸ προσωπικό τοῦ ναυπηγείου. Ἐκεῖ, περνώντας τὴν προθοσκίδα ἀπὸ τὰ παράθυρα πού ἦσαν διάπλατα ἀνοιγμένα, λόγῳ τῆς μεγάλης ζέσης, ἀρπαξε διάφορα ἐνδύματα κι' ἀντικείμενα πού τύχαιναν μπροστὰ του. "Ἐπειτα, ἔναγύριζοντας στό δάσος, τὰ παρέδιδε στὸν ἀφέντη του.

Ὁ Ζίνγκο ἦταν τόσο ἔξυπνος, ὥστε διάλεγε γιά νά κλέβῃ τίς στιγμῆς πού δέν ἦταν κανεὶς γύρω. Κι' ὅταν καμμιὰ φορά, τὸν ἔβλεπε κανεὶς τὴν ὥρα πού ἔκλεθε, προσπετοῖετὸ πὼς ἔπαυε με τὰ κλεμμένα ἀντικείμενα, τὰ πετοῦσε στὸν ἀέρα, τὰ ζανάπιανε, τὰ ποδοπατοῦσε ἢ τὰ πήγαινε κατ' ἄφηνε σὲ κανένα ἄλλο σπίτι.

Μά στό τέλος, ἀφοῦ παρατηρήθηκαν ἐπανειλημμένες κλοπές, ἀνετέφηθησαν τὰ κόλπα του αὐτὰ, καί ὁ Ζίνγκο συνελήθη.

Κι' ἐπειδὴ εἶχε πλήρη συνείδησι τῆς πράξεώς του, ὅταν ἔκλεθε, κατεδικάσθη σὲ πέντε ἐτῶν φυλάκιση.

Αὐτὴ ἡ καταδικη θυμίζει τίς καταδικές ζῶων κατὰ τὸν μεσαιῶνα, ὅποτε τὰ ἔκαιγαν ζωντανὰ γιά κλοπές καί γιά ἄλλες ἐγκληματικές πράξεις.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2252)

— Ἐπιστρέψατέ μου τὰ ποιήματά μου, κύριε... Ἄν εἶχαν ἀπὸ κάτω τό ὄνομα ἐνός γνωστοῦ ποιητοῦ, θά τὰ δημοσιεύατε... (Βάζοντας τὰ χειρογράφα τῆς στήν τσάντα τῆς). — Δέν θά ἔγγραφῶ συνδρομητριά σας...

ΦΩΛΛΕΜΠΑΡ. — Ὅπως θέλετε... Ἐτεῖ ὁμως δέν θά φιλάτε τὸν ταχυδρόμο.

Ἡ κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ (ἀπειλητικά). — Ἐέρτε, κύριε, τί θά πῆ τό μῖσος μῖας γυναίκας ἰσχυρῆς στήν πόλι τῆς, ὅπως ἐγώ... Ἐέρτε, κύριε, ὅτι ὑπάρχον στήν Γαλλία 362 νομοὶ καί ἄν 362 γυναῖκες πού ἔχον κάποια ἐπίδρασι στὸν νομὸ τους γίνοντοσαν δεκτές ὅπως ἐγὼ ἐδῶ, τὸ περιοδικὸ σας θά ἔκλεινε...

ΦΩΛΛΕΜΠΑΡ. — Ἄ, κυρία, ἄν δεχόμουν 362 ἐπισκέψεις σὴν τὴ δικὴ σας δέν θά ἀντεῖχα πειά. Θά πήγαινα κατ' εὐθεῖαν στό φρενοκομεῖον.

CHARLES FOLEY